

DRAHÍ PRIATELIA,

píšem Vám z príležitosti sviatku Ne-poškvrneného počatia Panny Márie. Na sviatky zvykneme darovať oslávencom nejaké darčeky. Aj tento list, ktorý ste dostali, má byť takýmto darčekom. Pri obdarúvaní zvyčajne uvažujeme, ako by sme spravili oslávencovi čo najväčšiu radosť. Každý človek je stvorený s určitým poslaním. Pán Boh mu dal do vienka isté dary, talenty, isté poslanie. Keď človek naplňa toto poslanie, postupne viac a viac objavuje jeho krásu a dobro pre neho samotného i pre jeho okolie. Preto dobrý dar je ten, ktorý napomôže tomuto poslaniu.

Aké je poslanie Panny Márie? Ona je ne-

poškvrnene počatá. Už od prvého okamihu svojej existencie bola uchránená od poškvrny dedičného hriechu. Pán Boh s ňou mal od počiatku obdivuhodný plán.

V nej sa mala spojiť Božská a ľudská prirodzenosť Božieho Syna, v nej sa Božie Slovo malo stať telom, aby sme sa my krstom a prijímaním Božieho premieňali na čoraz vernejší Boží obraz (porov. 2 Kor 3, 18).

Plnením Božej vôle postupne viac a viac odhaľujeme Boží obraz v nás, naopak hriechom spôsobujeme chaos, zahmlievanie. Panna Mária sa v ničom neodklonila od Božej vôle, ona je spomedzi ľudí

tým najjasnejším Božím obrazom. Tak, ako dobrí ľudia túžia, aby všetci boli dobrí,

Panna Mária túži, aby boli všetci Boží. Túži po tom nielen ako Matka Pána, ale zároveň ako naša Matka (porov. Jn 19, 27). Ona nás nanovo rodí často vo veľkých pôrodných bolestiach (porov. Zjv 12, 2), kým v nás nebude jasne stvárnený Kristus (porov. Gal 4, 19).

Keď sa k nej modlíme, keď pre ňu podstupujeme rôzne umrtnenia, vyjadrujeme tak, že chceme byť ako ona – vo všetkom odovzdaní Bohu, pretože dôverujeme Božiemu poslaniu, ktoré nám zveril. Tento list je zároveň poďakovaním za toto poslanie i za to, čo v nás a cez nás vykonal Božia milosť, ktorú sme dostali vďaka nebeskej Mamke.

Vo vzdávaní vďaky chceme pokračovať aj v priloženom minoritskom kalendári na budúci rok. V roku 2025 si totiž pripomenieme 800 rokov od toho, čo sv. František napísal Pieseň brata slnko (Laudato si), v ktorej chváli Stvoriteľa za všetky dobré, ktorými nás zahrnul.

br. Martin M. Kollár

VEČNÉ REHOĽNÉ SLUBY

5. októbra náš spolubrat Peter Pikulík zložil večné rehoľné sľuby. Slávnostnej svätej omši v kostole sv. Františka v Bratislave-Karlovej Vsi predsedal kustód brat Martin M. Kollár. Vo svojom príhovore pripomenul lásku brata Petra k fotografovaniu. V kalendári na r. 2024, ktorý br. Peter pripravil, umiestnil fotografie zachytávajúce na prvý pohľad bežné výjavy každodennosti, no priložené komentáre odhaľujú hĺbku zachytenej krásy. To korešponduje so slovami vypočutého evanjelia, v ktorom Pán hovorí, aby sme sa radovali z toho, že sú naše mená zapísané v nebi. Viditeľné dobro, ktorým nás Pán obdarúva, je preja-

vom niečoho hlbšieho – sme stvorení pre život v nebeskej harmónii. Do istej miery to môžeme odhaľovať pri pozornejšom pohľade na každodennosť. Brat Martin pripomenul aj patrónov daného dňa – sv. Faustína, ktorej Pán nariadil namaľovať obraz Ježiša – stesleneného Božieho milosrdenstva, ako aj Pannu Máriu, ktorú si osobitne uctieваме v prvé soboty.

Okrem početného zastúpenia bratov minoritov boli na slávnosti prítomní aj bratia františkáni na čele s provinciálnym minis-

trom Jurajom Mihályom, bratia piaristi, rehoľné sestry a, samozrejme, rodina a priatelia brata Petra. Svätú omšu hudobne sprevádzal detský spevácky zbor Rosnička z Prievidze, z rodného mesta brata Petra. Po svätej omši bolo pred kostolom pre všetkých účastníkov pripravené malé občerstvenie a pre pozvaných hostí obed v minoritskom kláštore.

br. Tomáš M. Vlček

SYMPÓZIUM KRUCIÁTY OSLOBODENIA ČLOVEKA

12. októbra levočská stanica Kruciáty oslobodenia človeka (KOČ) zorganizovala 24. celoslovenské sympóziu na tému Obludnosť závislostí a spoluzávislostí a ich následky. Najprv sa prítomným počas svätej omše v minorits-

kom Kostole Sv. Ducha v homílii prihovoriť kňaz Marián Kuffa z Inštitútu Krista Veľkňaza v Žakovciach. Vysvetlil, prečo sa z človeka stáva závislý alebo bezdomovec.

Tým najdôležitejším je, ako Panna Mária, povedať Bohu fiat – nech sa stane (Božia vôľa), inak sa vo svojom živote nepohneme ďalej.

Program pokračoval prednáškou otca Mariána Kuffu. Zdôraznil, že otec je hlavou rodi-

ny a matka jej srdcom podľa vzoru Svätej rodiny. Otec má byť ten, kto vedie, vychováva a vyučuje. Matkina úloha spočíva najmä v jej materskom poslaní, pričom poukázal aj na rozmer duchovného materstva, podporeného modlitbou. Otec Marián vydal svedectvo o tom, ako do ich rodiny vstúpila závislosť otca. S vďačnosťou dodal, že celý život ho sprevádza modlitba k Panne Márii a tiež k Duchu Svätému, ktorú mu vstúpila jeho starostlivá matka. V závere poďakoval silu ruženca, sviatostného života a oddanej úcty a dôvery k Božej Matke.

V popoludňajšej prednáške sa psychológ

Tomáš Juričkov venoval téme spoluzávislosti. Jednou z jej základných charakteristík je výrazné sebazapieranie sa. Toť človek, ktorý sa snaží pomôcť závislému, často zabúda na svoje potreby. Dostane sa do tzv. slúžiacej úlohy, veľmi často preberá zodpovednosť aj emočnú ťarchu za

závislého. To môže viesť k depesiám, úzkostiam, k strate zmyslu života. V procese uzdravovania rodiny dôležité miesto zohráva vzájomná komunikácia medzi členmi domácnosti, ako aj rodinná terapia s psychiatrom či psychológom.

Posledná časť programu prebiehala na Mariánskej hore. Po krížovej ceste za oslobodenie národa nasledovala krátka adorácia Najsvätejšej sviatosti.

Pavol Kall, red.

KUSTODIÁLNE DUCHOVNÉ CVIČENIA

7. – 12. októbra sme pod vedením sestry Pacifiky Juskovej OSF prežívali duchovné cvičenia v našom brehovskom kláštore. Začali sme v pondelok napoludnie slávnostným obedom, pri ktorom sme oslávili meniny brata Michala, 10. výročie knižskej vysviacky brata Jozefa a 25. výročie prvých sľubov bratov Martina a Jaroslava.

Duchovné cvičenia boli zamerané na *Testament sv. Františka*. Počas piatich dní nás sestra Pacifika previedla jeho prvou časťou, v ktorej sv. František spomína na prvé roky po svojom obrátení (1207 – 1209), pretože boli pre neho zvlášť

dôležité. Venovali sme sa tomu, ako začal konať pokánie, aký mal vzťah k Cirkvi a k bratom. Každú oblasť vnímal ako dar od Pána, pretože boli pre neho zvlášť

PO STOPÁCH SV. FRANTIŠKA

Pri príležitosti 800. výročia stigmatizácie sv. Františka bratia minoriti z Bratislavy zorganizovali v dňoch od 19. do 25. októbra púť po stopách svojho zakladateľa. Zúčastnilo sa jej 41 pútnikov prevažne z Bratislavy.

Púť sa začala v Padove, kde pred Bazilikou sv. Antona nasledovalo nečakané stretnutie „minoritských“ pútnikov so slovenskými františkánmi a františkánkami, ktorí sa v tom istom čase rozhodli konať podobnú cestu. Nedeľa nie je ideálnym časom na prehliadky posvätných miest, predsa však sme mohli vďaka pátrovi Vojtechovi, spoližiakovi nášho sprievodcu pátra Luciána, prejsť bazilikou, nahliadnuť do priestorov, kde sa bežne pútníci nedostanú a hlavne spoznať príbeh jedného z najväčších nasledovníkov sv. Františka. V Padove sme navštívili aj Baziliku sv. Justíny s hrobom evanjelistu Lukáša a apoštola Mateja a dopriali sme si kávu vo svetoznámej kaviarni Pedrocchi.

S Padovou sme sa lúčili v nedeľu popoludní. Naša ďalšia cesta viedla na La Vernu, miesto Františkovej stigmatizácie. Toto sanktuárium, ktoré bolo hlavným cieľom našej púte a pre viacerých z nás úplne neznámym miestom, sa najhlbšie zapísalo do pamäti všetkých pútnikov. História tohto posvätného miesta nám vyzrával mladý františkán z Indie. Spolu s ním sme prešli miestami, ktorých sa dotýkal samotný František. Kaplnka Panny Márie Kráľovnej anjelov, postavená ešte za svätcovho života a dnes vyzdobená krásnymi terakotovými

oltármi, kaplnka sv. Márie Magdalény s kameňom, na ktorom sv. František jedával a modlieval sa, a na ktorom mal sedieť aj samotný Pán Ježiš a zhovárať sa s ním, jaskyne, jedna miesto spánku a druhá modlitby, to boli len niektoré miesta, ktoré nám pomohli lepšie pochopiť to, čo prežíval náš svätec pri svojich návštevách La Verny. Vrcholom púte bola modlitba v tichosti na mieste stigmatizácie sv. Františka. Viacerí z nás by sa radi opäť vrátili na túto horu. Po La Verne sme neplánovane zamierili do Gubbia, ktoré sv. František zachránil od krvičného vlka. Tu sme obdivovali minoritský kostol a kláštorný komplex postavený na mieste domu rodiny spriatelenej s Františkom. U tejto rodiny sa František dlhšie zdržiaval po svojom odchode z Assisi. Večer sme pricestovali do Porciunkuly, ktorá sa stala našim domovom do konca púte.

Tretí deň nášho putovania bol zameraný na spoznávanie františkánskych miest v Doline Rietti. Navštívili sme pustovňu Fon-

Františkovi, že som takto začal konať pokánie...; a Pán mi dal takú vieru...; a keď mi Pán zveril starosť o bratov...

Spoločný program začínal rannými chválami. Po raňajkách nasledovala prednáška sestry Pacifiky, po ktorej sme mali čas hľadať odpovede na otázky, ktoré nám položila. Opäť sme sa stretli pri obede a potom na spoločnom zamyslení popoludní. Deň sme končili svätou omšou a večerou. Brehovské ticho bolo síce výzvou, ale aj pomocou pri obnovovaní nášho vzťahu s Bohom.

Duchovné cvičenia sme zakončili v sobotu predpoludním, aby sme už v nedeľu mohli slúžiť v našich kláštoroch.

br. Tomáš M. Vlček

te Colombo, v ktorej sv. František v roku 1223 napísal regulu potvrdenú pápežom Honoriom III. Tunajšou zaujímavosťou je malá kaplnka sv. Márie Magdalény, v ktorej je Františkom napísaný znak Tau, ktorý sa neskôr stal jeho podpisom. Dnes je tento znak viditeľným prvkom všetkých nasledovníkov Chudáčika z Assisi. Ďalšou zastávkou bol kláštor La Foresta s kostolíkom, ktorý pamätá ešte prítomnosť sv. Františka. Svätec tu prebýval v roku 1225 u miestneho kňaza. Podľa legendy sa tu stal zázrak s vínom. Chudobní ľudia, ktorí navštevovali Františka, obrali miestnemu farárovi takmer celú úrodu hrozna. Hoci v čase oberačky obral farár len pár strapcov hrozna, po ich vylisovaní vyšlo z neho dvakrát viac šťavy ako rok predtým. Týmto miestom nás prevádzal mladý muž, ktorý býva v komunite ľudí liečiacich sa z rôznych závislostí. Poslednou zastávkou bola pustovňa Greccio, kde sv. František v roku 1223 postavil prvé jasličky.

Štvrtý deň sme začali slávením svätej omše pri hrobe sv. Františka v assiskej bazilike. Po nej nasledovala jej prehliadka. Umeleckými skvostami tohto jedinečného miesta nás previedol slovenský minorita páter Peter Hrdý. Popoludní sme navštívili

pustovňu Carceri, ktorá sa nachádza na úpätí hory Subasio týčiacou sa nad Assisi. Následne sme sa v assiskej katedrále sv. Rufína, pred krstiteľnicou, v ktorej boli pokrstení František aj Klára, ponorili do tajomstva krstu a obnovili sme si svoje krstné zasvätenie. Stihli sme aj navštíviť miesto, kde stál Františkov rodný dom. Posledný

NA SLOVÍČKO S BRATOM PETROM

Brat Peter Pikulík pochádza z Prievidze. Vyštudoval fotografiu v Zlíne a potom sa rozhodol pre rehol' minoritov. Počiatočnú formáciu absolvoval v Poľsku, filozofiu v Bratislave a teológiu študuje v Ríme.

Brat Peter, od Tvojich večných sľubov uplynuli už takmer dva mesiace. Ako si spomínaš na túto udalosť?

Ten deň mi zostane v pamäti ako veľmi radostný, prežiarený svetlom, aj keď bolo vtedy oblačno. Všetky časti liturgie ku mne intenzívne prehovárali a bol som vďačný za rôznorodosť ľudí, ktorí sa jej zúčastnili. Verím, že nie som jediný, kto v tej atmosfére pocítil určitú príchuť neba.

Ako si sa pripravoval na túto chvíľu?

V lete som strávil mesiac v Assisi na tzv. druhom noviciáte. To je čas prípravy na večné sľuby. Myslím si však, že príprava je čímisi nepretržitým, každodenným, čo prebieha od momentu prijatia povolania a sľubmi nie je zavŕšená, ale potvrdená a prijatá ako program na celý život.

Hneď po sľuboch si letel do Ríma. Ako si to zvládol? Čo Ťa tam čakalo?

Letel som tam ešte v eufórii z tohto pekného dňa. Musel som sa hneď vrátiť, keďže semester už začal a o prvý týždeň prednášok som prišiel. Čakali ma tam bratia z celého sveta, na ktorých som sa tešil. Niektorí, podobne ako ja, skladali v tých dňoch večné sľuby. Ešte sme to spoločne oslávili a znova nastúpili do kolobehu kláštorného programu a štúdia.

Ako si sa vlastne dostal k minoritom?

Cez internet. Po prijatí povolania som si začal zisťovať, aké sú možnosti jeho reali-

zácie. Natrafil som na stránku minoritov a na nej na krátky životopis sv. Františka, pri čítaní ktorého som si povedal: Toto je ono. Zhodou okolností bola v tom čase na stránke aj pozvánka na duchovnú obnovu v Spišskom Štvrtku pre tých, čo rozlišovali povolanie. Išiel som tam a potom už všetko postupne napredovalo.

Ako na to reagovali Tvoji najbližší? Rodina, kamaráti, spolužiaci...

Takmer výlučne kladne. Prekvapenie to pre nich určite bolo, ale to aj pre mňa.

Človek vstupuje do rehole s tým, že sa všetkého vzdáva. Čo bolo pre Teba najťažšie opustiť?

Bol som čerstvo po vysokej škole, mal som nejaký plán, čo budem robiť. Na druhú stranu som objektívne nebol ničím/nikým veľmi viazaný. Predsa však bolo pre mňa prijatie Božej ponuky veľkou výzvou a stále ňou je. Ono vzdávanie sa, opúšťanie alebo to môžeme tiež nazvať oslobodzovanie nekončí vstupom do kláštora. V konečnom dôsledku totiž ide o slobodu od seba samého a o život v dokonalej láske, ktorej vzorom je Kristus. A korene egoizmu plynúke nie sú.

Hovorí sa, že Pán Boh žiada všetko, ale neberie všetko. Čo Ti zostalo zo života pred rehol'ou?

To je pravda. Tiež sa hovorí, že ak je Boh na prvom mieste, všetko ostatné je na správnom mieste. O nič podstatné som teda neprišiel. Skôr s a mnoho vecí očistilo a to dobré sa posilnilo.

Čo nové prinieslo do Tvojho života zasvätenie Bohu? Mám na mysli celých 6 rokov Tvojho rehoľného života, nielen dva mesiace po večných sľuboch.

zo šiat. Tu nám brat Lucián pripomenul, že aj my sa máme vyzliecť zo starého človeka.

Piatok 25. októbra sme začali svätou omšou v Porciunkule, po ktorej nasledovala 1060 kilometrov dlhá cesta na Slovensko.

br. Lucián M. Bogucki s pútnikmi

Predovšetkým samotného Boha. :) Pozvanie do vzťahu s Ním sa stalo mojou životnou úlohou, z ktorej vyplýva vzťah ku všetkému, čo prinesie táto konkrétna cesta v minoritskej reholi.

Ako sa dá sklbiť život rehoľníka a život fotografa?

Veľmi dobre, túto kombináciu vrelo odporúčam. Pokiaľ sa teda nešpecializujete na snímky polárnych medved'ov v ich prirodzenom prostredí. V týchto zemepisných šírkach totiž kláštory nemáme.

Aký je Tvoj obľúbený spôsob modlitby?

Prirovnal by som ho k soláriu. Je to vystavovanie sa Božiemu pohľadu, ktorý je v každej chvíli obrátený k nám. To je nakoniec aj cieľ nášho života – hľadiť do Tváre Boha, poznať Ho a byť Ním poznaný. V tejto jednoduchej modlitbe prítomnosti žijeme túto pravdu už teraz, hoci len nejasne akoby v zrkadle, ako povedal sv. Pavol.

Čo všetko Ťa čaká v tomto akademickom roku?

Tento rok je posledným rokom môjho teologického štúdia, preto dúfam, že ma čaká predovšetkým jeho úspešné zakončenie. Čosi mi ale vraví, že bez môjho pričinenia sa to nestane, a tak sa už naozaj chystám začať s písaním záverečnej práce, ktorá by mala byť teológiou z pohľadu fotografa. Áno, verím, že niečo také je možné.

Nie je Ti niekedy smutno za Slovenskom? Kedy sa vrátiš?

Je, ale potom si prečítam správy z domova. :) Vrátiť by som sa mal po ukončení štúdia, teda zrejme niekedy v júni.

Za rozhovor ďakuje br. Tomáš M. Vlček

nia Panny Márie sa podobným spôsobom modlila slávnostný ruženec.

Nasledovala svätá omša, ktorej predsedal br. Martin Mária Kollár, kustód bratov minoritov na Slovensku a zároveň zodpovedný za Rytierstvo Nepoškvrnenej u nás. V homílii vychádzajúc z evanjelia 28. nedele, kde Pán hovorí o tom, ako ťažko boháči vojdú do nebeského kráľovstva, citoval sv. Maximiliána, ktorý zdôrazňoval, že plodnosť práce závisí od stupňa spojenia s Bohom. Ak toto spojenie je živé, všetko ostatné sa ľahko nájde. V závere svätej omše sa prítomní zasvätili Panne Márii.

Mnohí si vzali Zázračnú medailu Ne-

poškvrnenej a 13 veriaci vstúpili do Rytierstva. Nasledovala procesia do Kostola Panny Márie Kráľovnej anjelov. Tu sa v prednáške brat Martin venoval témam

ako prijímanie svätého prijímania na ruku, gestá a držanie tela počas svätej omše, autorita Svätého Otca, využívanie prostriedkov masovej komunikácie a. i. Zdôraznil nut-

nosť vždy sa riadiť svojim svedomím a zároveň formovať svoje svedomie podľa Božieho slova a náuky Cirkvi.

br. Martin M. Kollár

ĽUDOVÉ MISIE V TRENČIANSKEJ TURNEJ

V dňoch od 20. do 27. októbra bratia Stanislav Rok a Tomáš Vlček viedli farské misie v obci Trenčianska Turná neďaleko Trenčína.

Pri úvodnej svätej omši pán farár symbolicky odovzdal bratom minoritom kľúč od farnosti. Každý deň bol bohatý na duchovný program. Páter Stanislav viedol obnovu krstných a manželských sľubov, pobožnosť chle-

ba a zmierenie farníkov, vysluhovanie sviatosti pomazania chorých a eucharistické adorácie. Výrazne mu pri tom asistoval páter Tomáš, ktorý mal na starosti hodiny náboženstva v miestnej škole, birmovancov, pobožnosť na cintoríne, rodinnú svätú omšu, omšu v domove pre seniorov a každodenné premietanie seriálu The Chosen (Vyvolení). V závere misií bol slávnostne požehnaný nový misijný kríž.

Lucia Ježíková

VÝROČNÁ PŮT K BRATOVÍ ŠTEFANOVI

V tomto roku prežívame 385. výročie mučenickej smrti nášho novica Štefana Iglódyho. Náš mladý brat si v posledných mesiacoch získal mnohých nových priaznivcov. Začiatkom roka ho ľudia spoznali vďaka dokumentárnemu filmu režiséra Mareka Poláčka, ktorý na Veľkú noc odvysielala verejnoprávna televízia. Iní navštívili Rad pri príležitosti púte do Brehova ako súčasť rozšíreného programu. Po prvých krokoch k formálnemu otvoreniu procesu jeho blahorečenia kňazi košickej diecézy pozývajú do svojich spoločenstiev brata Jozefa Sukeníka, vicepostulátora Štefanovho procesu blahorečenia, vďaka čomu mnohí spoznávajú Štefanovu neochvejnú lásku ku Kristovi.

povedať. Vo výročný deň jeho smrti prišlo do Radu okolo dvesto pútnikov. Okrem veriacich z okolitých obcí a františkánskych terciárov, štyrmi autobusmi pricestovali veriaci z Parchovan, Prešova, Zemplínskej Teplice, ako aj z farnosti Spišský Štvrtok a Levoča.

Hlavným celebrantom a kazateľom slávnosti bol otec Juraj Jurica, cirkevný

na potrebu planúť láskou k Bohu i k blížnemu ako brat Štefan, ktorý bol svojimi spolubratmi prirovnaný k sicílskej sopke Etna.

Už druhý rok mal na slávnosti zastúpenie aj Kňazský seminár sv. Karola Boromejského. Sv. omša bola slávená s formulárom za mier vo svete, koncebrovalo ju 13 kňazov. V jej závere sa veriacim prihovril brat Jozef. Pripomenul, čo sa za posledný rok udialo vo veci blahorečenia, na čom sa pracuje v súčasnosti (žiadosť do Vatikánu; titulky v štyroch jazykoch k spomínanému filmu) a čo sa i vďaka podpore pútnikov podarilo urobiť vo farnosti Rad (pripravené oratórium na uloženie telesných pozostatkov brata Štefana, v kostole pribudli lavice, spovedná miestnosť, WC aj ústredné kúrenie).

Po sv. omši nasledovala sviečková procesia ku kaplnke, v ktorej bol pochovaný br. Štefan i niekoľko ďalších mučeníci z našej rehole. Slávnosť bola ukončená spoločnou modlitbou za blahorečenie a príjemným agapé, ktoré pripravili miestni farníci.

br. Jozef Sukeník a br. Martin M. Kollár

Hoci košická arcidiecéza ešte len čaká na formálne dovolenie z Vatikánu potrebné k zvolaniu cirkevného tribunálu, vidieť, že jeho príbeh ľuďom dnešných čias má čo

právnik košického metropolitného tribunálu, ktorý nájdenie telesných pozostatkov brata Štefana prirovnal k evanjeliovému pokladu ukrytému v poli. Poukázal

Na našu činnosť môžete prispieť aj platbou prostredníctvom QR kódu. Ďakujeme.

PAY by square